Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 25ης Ιανουαρίου 2017 [1]

«Προδικαστική παραπομπή — Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ — Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης — Άρθρο 23 — Προθεσμία για την παράδοση του καταζητουμένου προσώπου — Δυνατότητα να συμφωνηθεί, περισσότερες από μία φορές, νέα ημερομηνία παραδόσεως — Αντίσταση του καταζητουμένου προσώπου στην παράδοσή του — Ανωτέρα βία»

Στην υπόθεση C-640/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Court of Appeal (Εφετείο, Ιρλανδία) με απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 2 Δεκεμβρίου 2015, στο πλαίσιο της διαδικασίας για την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε κατά του

Tomas Vilkas,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, M. Βηλαρά, J. Malenovský, M. Safjan και D. Šváby, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Ιουλίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο T. Vilkas, εκπροσωπούμενος από τους M. Kelly, QC, M. Lynam, BL, B. Coveney και J. Wood, καθώς και από την T. Horan, solicitors,

— η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τις E. Creedon και D. Curley, καθώς και από τον E. Pearson, επικουρούμενους από τις S. Stack, SC, και J. Benson, BL,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και F.-X. Bréchot,

— η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Kriaučiūnas, καθώς και από τις R. Krasuckaitė και J. Nasutavičienė,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Brandon, επικουρούμενο από τον J. Holmes, barrister,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Οκτωβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 23 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτελέσεως, στην Ιρλανδία, ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης τα οποία εξέδωσε λιθουανικό δικαστήριο σε βάρος του Tomas Vilkas.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η σύμβαση για την απλουστευμένη διαδικασία εκδόσεως

3 Το άρθρο 11, παράγραφος 3, της συμβάσεως για την απλουστευμένη διαδικασία έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία καταρτίσθηκε βάσει του άρθρου K.3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και υπογράφηκε στις 10 Μαρτίου 1995 (ΕΕ 1995, C 78, σ. 2, στο εξής: σύμβαση για την απλουστευμένη διαδικασία έκδοσης), ορίζει τα εξής:

«Σε περίπτωση ανωτέρας βίας που εμποδίζει την παράδοση του προσώπου, εντός της προθεσμίας που προβλέπεται [...], η οικεία αρχή [...] πληροφορεί σχετικά την άλλη αρχή. Συμφωνούν μεταξύ τους μια νέα ημερομηνία παράδοσης. Στην περίπτωση αυτή, η παράδοση λαμβάνει χώρα εντός είκοσι ημερών από τη νέα ημερομηνία που συμφωνήθηκε κατ' αυτό τον τρόπο. Εάν το εν λόγω πρόσωπο βρίσκεται ακόμα υπό κράτηση μετά την λήξη της προθεσμίας αυτής, αφίεται ελεύθερο.»

Η απόφαση-πλαίσιο

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5 και 7 της αποφάσεως-πλαισίου έχουν ως εξής:

«(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα

μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

[…]

(7) Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικατάστασης του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάσει της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργούντα μονομερώς, και συνεπώς, λόγω της διάστασης και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 [ΕΕ] και στο άρθρο 5 [ΕΚ]. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο εν λόγω άρθρο, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων αυτών.»

5 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», ορίζει τα εξής στις παραγράφους 1 και 2:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.»

6 Το άρθρο 12 της αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Τήρηση του προσώπου υπό κράτηση», ορίζει τα εξής:

«Όταν ένα πρόσωπο συλλαμβάνεται βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει κατά πόσον είναι σκόπιμο να τηρηθεί υπό κράτηση σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης. Η προσωρινή απόλυση είναι δυνατή οποτεδήποτε σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης, υπό την προϋπόθεση ότι η αρμόδια αρχή του εν λόγω κράτους μέλους λαμβάνει κάθε μέτρο που κρίνει αναγκαίο ώστε να αποφευχθεί η διαφυγή του καταζητουμένου.»

7 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου ορίζει:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.»

8 Το άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο επιγράφεται «Προθεσμία παράδοσης του προσώπου», ορίζει τα εξής:

«1. Ο καταζητούμενος παραδίδεται το ταχύτερο δυνατόν σε ημερομηνία που συμφωνείται μεταξύ των ενδιαφερόμενων αρχών.

2. Παραδίδεται το αργότερο δέκα ημέρες αφότου εκδόθηκε η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

3. Εάν η παράδοση του καταζητουμένου, εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 2, αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας σε ένα από τα κράτη μέλη, η δικαστική αρχή εκτέλεσης και η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος επικοινωνούν αμέσως μεταξύ τους και συμφωνούν νέα ημερομηνία παράδοσης. Στην περίπτωση αυτή, η παράδοση διενεργείται εντός δέκα ημερών μετά τη συμφωνηθείσα νέα ημερομηνία.

4. Η παράδοση μπορεί κατ' εξαίρεση να αναστέλλεται προσωρινά για σοβαρούς ανθρωπιστικούς λόγους, εφόσον λ.χ. ευλόγως πιστεύεται ότι θα έθετε σε κίνδυνο τη ζωή ή την υγεία του καταζητουμένου. Η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης γίνεται μόλις παύσουν να υφίστανται οι λόγοι αυτοί. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης ενημερώνει αμέσως σχετικά τη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος και συμφωνεί νέα ημερομηνία παράδοσης. Στην περίπτωση αυτή, η παράδοση διενεργείται εντός δέκα ημερών μετά τη συμφωνηθείσα νέα ημερομηνία.

5. Κατά την παρέλευση των προθεσμιών που αναφέρονται στις παραγράφους 2 έως 4, εάν το πρόσωπο εξακολουθεί να κρατείται, απολύεται.»

Το ιρλανδικό δίκαιο

9 Το άρθρο 16, παράγραφοι 1 και 2, του European Arrest Warrant Act 2003 (νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης) διέπει την έκδοση από το High Court (πρωτοβάθμιο δικαστήριο, Ιρλανδία) διατάξεων για την παράδοση προσώπων σε βάρος των οποίων έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

10 Το άρθρο 16, παράγραφος 3Α, του εν λόγω νόμου προβλέπει ότι πρόσωπο το οποίο αφορά τέτοια διάταξη παραδίδεται στο κράτος μέλος εκδόσεως το αργότερο εντός 10 ημερών από τη θέση σε ισχύ της εν λόγω διατάξεως.

11 Το άρθρο 16, παράγραφοι 4 και 5, του νόμου αυτού έχει ως εξής:

«4) Σε περίπτωση που το High Court [(πρωτοβάθμιο δικαστήριο)] εκδώσει διάταξη δυνάμει της παραγράφου 1 ή 2 και εφόσον δεν διατάξει αναβολή της παραδόσεως σύμφωνα με το άρθρο 18,

[…]

b) διατάσσει την προσωρινή κράτηση του προσώπου σε σωφρονιστικό κατάστημα […] για περίοδο που δεν υπερβαίνει τις 25 ημέρες, ενόσω εκκρεμεί η εκτέλεση των όρων της διατάξεως και

c) διατάσσει να προσαχθεί εκ νέου το πρόσωπο ενώπιον του High Court [(πρωτοβάθμιου δικαστηρίου)]:
   i) εάν δεν έχει παραδοθεί πριν από τη λήξη της προθεσμίας για την παράδοση της παραγράφου 3Α, το συντομότερο δυνατό μετά την λήξη της ή
   ii) εάν η κεντρική αρχή του κράτους κρίνει ότι, λόγω ανωτέρας βίας στο κράτος ή στο κράτος εκδόσεως, το εν λόγω πρόσωπο δεν πρόκειται να παραδοθεί έως τη λήξη της προθεσμίας του σημείου i, πριν από την λήξη της.

5) Σε περίπτωση που κάποιο πρόσωπο προσάγεται ενώπιον του High Court [(πρωτοβάθμιου δικαστηρίου)] δυνάμει της παραγράφου 4, στοιχείο c, το High Court [(πρωτοβάθμιο δικαστήριο)],

a) εάν πεισθεί ότι, λόγω ανωτέρας βίας στο κράτος ή στο κράτος εκδόσεως, το εν λόγω πρόσωπο δεν παραδόθηκε εντός της προθεσμίας παραδόσεως της παραγράφου 3Α, ή, ανάλογα με την περίπτωση, δεν πρόκειται να παραδοθεί,
   i) καθορίζει, σε συμφωνία με τη δικαστική αρχή εκδόσεως, νέα ημερομηνία για την παράδοση του προσώπου και

ii) διατάσσει την προσωρινή κράτησή του σε σωφρονιστικό κατάστημα [...] για περίοδο που δεν υπερβαίνει τις 10 ημέρες από την ημερομηνία που ορίζεται δυνάμει του στοιχείου i, ενόσω εκκρεμεί η παράδοση,

και,

b) σε κάθε άλλη περίπτωση, διατάσσει την απαλλαγή του προσώπου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

12 Σε βάρος του T. Vilkas έχουν εκδοθεί από λιθουανικό δικαστήριο δύο ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης.

13 Με δύο διατάξεις της 9ης Ιουλίου 2015, το High Court (πρωτοβάθμιο δικαστήριο) αποφάσισε την παράδοση του T. Vilkas στις λιθουανικές αρχές το αργότερο εντός δέκα ημερών από τη θέση σε ισχύ των εν λόγω διατάξεων, ήτοι το αργότερο στις 3 Αυγούστου 2015.

14 Οι ιρλανδικές αρχές επιχείρησαν, στις 31 Ιουλίου 2015, να προβούν σε παράδοση του T. Vilkas στις λιθουανικές αρχές μέσω εμπορικής πτήσεως. Η αντίσταση που προέβαλε ο ενδιαφερόμενος οδήγησε σε αποτυχία την πρώτη αυτή απόπειρα παραδόσεως, καθόσον ο πιλότος του αεροσκάφους αρνήθηκε να επιτρέψει την επιβίβαση του T. Vilkas στην εν λόγω πτήση.

15 Στο πλαίσιο αυτό, το High Court (πρωτοβάθμιο δικαστήριο) διέταξε την παράδοση του T. Vilkas στις λιθουανικές αρχές το αργότερο δέκα ημέρες μετά τις 6 Αυγούστου 2015. Η νέα απόπειρα παραδόσεως, στις 13 Αυγούστου 2015, απέτυχε λόγω της συμπεριφοράς του ενδιαφερομένου.

16 Κατόπιν τούτου, ο Minister for Justice and Equality (Υπουργός Δικαιοσύνης και Ισότητας, Ιρλανδία) ζήτησε από το High Court (πρωτοβάθμιο δικαστήριο) να επιτρέψει να πραγματοποιηθεί μια τρίτη απόπειρα παραδόσεως του T. Vilkas στις λιθουανικές αρχές, αυτή τη φορά διά της χερσαίας και θαλάσσιας οδού. Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε εντούτοις, στις 14 Αυγούστου 2015, ότι δεν ήταν αρμόδιο να επιληφθεί της αιτήσεως αυτής και διέταξε την απόλυση του T. Vilkas.

17 Ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Ισότητας άσκησε έφεση κατά της ανωτέρω αποφάσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Court of Appeal (Εφετείο, Ιρλανδία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Προβλέπεται και/ή επιτρέπεται από το άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου να συμφωνηθεί, περισσότερες από μία φορές, νέα ημερομηνία παραδόσεως;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, ισχύει τούτο σε όλες τις κατωτέρω περιπτώσεις (ή σε κάποια από αυτές): ήτοι, όταν η παράδοση του καταζητουμένου, εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου κατέστη αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας σε ένα από τα κράτη μέλη, με αποτέλεσμα να συμφωνηθεί νέα ημερομηνία παραδόσεως, και διαπιστώνεται ότι το γεγονός ανωτέρας βίας

— συνεχίζεται·

— αφού έπαυσε, εμφανίζεται εκ νέου, ή

— έπαυσε, αλλά έχουν ανακύψει διαφορετικά τέτοια γεγονότα, τα οποία έχουν καταστήσει ή είναι ικανά να καταστήσουν αδύνατη την παράδοση του καταζητουμένου εντός της προβλεπομένης προθεσμίας που προσδιορίζεται με αναφορά στην εν λόγω νέα ημερομηνία παραδόσεως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

19 Με τα ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου έχει την έννοια ότι αντιτίθεται, σε περιπτώσεις όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στον καθορισμό νέας ημερομηνίας παραδόσεως με συμφωνία μεταξύ της δικαστικής αρχής εκτελέσεως και της δικαστικής αρχής εκδόσεως, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου, οσάκις η αντίσταση που κατ' επανάληψη προέβαλε ο καταζητούμενος εμπόδισε την παράδοσή του εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως.

20 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει, γενικώς, ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως αποφασίζει την παράδοση του καταζητουμένου προσώπου «εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο».

21 Όσον αφορά, ειδικότερα, το τελευταίο στάδιο της διαδικασίας παραδόσεως, το άρθρο 23, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει ότι ο καταζητούμενος παραδίδεται το ταχύτερο δυνατόν σε ημερομηνία που συμφωνείται μεταξύ των ενδιαφερόμενων αρχών.

22 Η αρχή αυτή συγκεκριμενοποιείται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, που ορίζει ότι ο καταζητούμενος παραδίδεται το αργότερο δέκα ημέρες αφότου εκδόθηκε η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

23 Ωστόσο, ο νομοθέτης της Ένωσης επέτρεψε ορισμένες εξαιρέσεις από τον κανόνα αυτό προβλέποντας, αφενός, ότι οι ενδιαφερόμενες αρχές, σε ορισμένες περιπτώσεις που καθορίζονται στο άρθρο 23, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως-πλαισίου, συμφωνούν νέα ημερομηνία παραδόσεως και, αφετέρου, ότι η παράδοση του καταζητουμένου διενεργείται εντός δέκα ημερών μετά τη συμφωνηθείσα νέα ημερομηνία.

24 Συγκεκριμένα, η πρώτη περίοδος του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου ορίζει ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως και η δικαστική αρχή εκδόσεως συμφωνούν νέα ημερομηνία παραδόσεως, εάν η παράδοση του καταζητουμένου εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας σε ένα από τα κράτη μέλη.

25 Επομένως, είναι προφανές ότι το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου δεν περιορίζει ρητώς τον αριθμό νέων ημερομηνιών παραδόσεως που μπορούν να συμφωνηθούν μεταξύ των ενδιαφερόμενων αρχών, όταν η παράδοση του καταζητουμένου εντός της οριζόμενης προθεσμίας αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας.

26 Τούτου λεχθέντος, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το άρθρο 23, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου αναφέρεται ρητώς μόνον στην περίπτωση κατά την οποία η παράδοση του καταζητουμένου αποδεικνύεται αδύνατη, λόγω ανωτέρας βίας, «εντός της προθεσμίας που προβλέπεται [στο άρθρο 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου]», ήτοι «το αργότερο δέκα ημέρες αφότου εκδόθηκε η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης».

27 Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του κανόνα που θεσπίζεται στο άρθρο 23, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου στις περιπτώσεις όπου η επέλευση γεγονότος ανωτέρας βίας σε ημερομηνία μετά την πάροδο της εν λόγω προθεσμίας κατέστησε αδύνατη την παράδοση του καταζητουμένου εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως.

28 Συναφώς διαπιστώνεται, αφενός, ότι η γραμματική ερμηνεία του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου δεν αποκλείει κατ' ανάγκην μια τέτοια δυνατότητα εφαρμογής.

29 Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 25 των προτάσεών του, σε περίπτωση που η παράδοση του καταζητουμένου εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως, συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου, αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρω βίας, η προϋπόθεση ότι η παράδοση του καταζητουμένου αποδείχθηκε αδύνατη εντός προθεσμίας δέκα ημερών από την έκδοση της οριστικής αποφάσεως για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν μπορούσε παρά να πληρούται, εξ ορισμού, προκειμένου να οριστεί η πρώτη αυτή νέα ημερομηνία παραδόσεως.

30 Αφετέρου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (αποφάσεις της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, σκέψη 34, και της 16ης Νοεμβρίου 2016, Hemming κ.λπ., C-316/15, EU:C:2016:879, σκέψη 27).

31 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απόφαση-πλαίσιο αποβλέπει, μέσω της δημιουργίας ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικότερου συστήματος παραδόσεως των ατόμων τα οποία έχουν καταδικασθεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση να καταστεί, δηλαδή, ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στηριζόμενος στον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών (αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 28, και της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 76).

32 Στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου σκοπεί ιδίως, όπως και τα άρθρα 15 και 17 αυτής, στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας διά της επιβολής προθεσμιών, για την έκδοση των σχετικών με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αποφάσεων, τις οποίες τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 30ής Μαΐου 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, σκέψη 58, και της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψεις 29 και 33).

33 Ωστόσο, ερμηνεία κατά την οποία η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί να τύχει νέας προθεσμίας για την παράδοση του καταζητουμένου, όταν, στην πράξη, η παράδοσή του εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου καθίσταται αδύνατη λόγω ανωτέρω βίας, θα ισοδυναμούσε με επιβολή στην εν λόγω αρχή μιας υποχρεώσεως της οποίας η τήρηση θα ήταν αδύνατη και η οποία ουδόλως θα εξυπηρετούσε τον επιδιωκόμενο σκοπό της επιταχύνσεως της δικαστικής συνεργασίας.

34 Εξάλλου, κατά την ερμηνεία του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου θα πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το άρθρο 23, παράγραφος 5, της αποφάσεως αυτής.

35 Η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει ότι κατά την παρέλευση των προθεσμιών που αναφέρονται στο άρθρο 23, παράγραφοι 2 έως 4, της αποφάσεως-πλαισίου, εάν το πρόσωπο εξακολουθεί να κρατείται, απολύεται.

36 Κατά συνέπεια, σε περίπτωση που το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου ερμηνευόταν υπό την έννοια ότι ο κανόνας της πρώτης περιόδου δεν έχει εφαρμογή όταν η παράδοση του καταζητουμένου εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως, συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας, θα έπρεπε υποχρεωτικά, σε μια τέτοια περίπτωση, να διαταχθεί η απόλυση του προσώπου αυτού, εάν εξακολουθούσε να κρατείται, ανεξαρτήτως των περιστάσεων της υποθέσεως, δεδομένου ότι η προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη προθεσμία παρήλθε.

37 Η ερμηνεία αυτή, επομένως, θα μπορούσε να περιορίσει σημαντικά την αποτελεσματικότητα των διαδικασιών που προβλέπονται από την απόφαση-πλαίσιο και, συνακόλουθα, να παρακωλύσει την πλήρη επίτευξη του επιδιωκόμενου από αυτή σκοπού ο οποίος συνίσταται στη διευκόλυνση της δικαστικής συνεργασίας μέσω της δημιουργίας ενός αποτελεσματικότερου συστήματος παραδόσεως των ατόμων τα οποία έχουν καταδικασθεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας.

38 Επιπροσθέτως, η εν λόγω ερμηνεία θα μπορούσε να οδηγήσει στην απόλυση του καταζητουμένου σε περιπτώσεις στις οποίες η παράταση της διάρκειας της κρατήσεώς του δεν οφείλεται σε έλλειψη επιμέλειας της αρχής εκτελέσεως και στις οποίες η συνολική διάρκεια της κρατήσεως δεν έχει υπερβολικό χαρακτήρα, λαμβάνοντας υπόψη, ιδίως, την τυχόν συνυπευθυνότητα του εν λόγω προσώπου για την καθυστέρηση της διαδικασίας, την επιβληθησόμενη ή επιβληθείσα στο πρόσωπο αυτό ποινή, καθώς και την ύπαρξη, ενδεχομένως, κινδύνου διαφυγής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 59).

39 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου έχει την έννοια ότι οι ενδιαφερόμενες αρχές οφείλουν επίσης να συμφωνούν νέα προθεσμία παραδόσεως δυνάμει της διατάξεως αυτής, όταν η παράδοση του καταζητουμένου εντός δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως, συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας.

40 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από την υποχρέωση ερμηνείας του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου σύμφωνα με το άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προβλέπει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία και την ασφάλεια (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 54).

41 Ασφαλώς, η ερμηνεία του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου που περιλαμβάνεται στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως σημαίνει ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν υποχρεούται απαραιτήτως να απολύσει τον καταζητούμενο, εάν αυτός εξακολουθεί να κρατείται, όταν η παράδοσή του, εντός δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας.

42 Εντούτοις, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 37 των προτάσεών του, η ως άνω ερμηνεία δεν επιβάλλει τη συνέχιση της κρατήσεως του καταζητουμένου, δεδομένου ότι το άρθρο 12 της αποφάσεως-πλαισίου διευκρινίζει ότι στη δικαστική αρχή εκτέλεσης απόκειται να αποφασίσει κατά πόσον το πρόσωπο αυτό είναι σκόπιμο να τηρηθεί υπό κράτηση σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης και ότι η προσωρινή απόλυση είναι δυνατή οποτεδήποτε σύμφωνα με το εν λόγω δίκαιο, υπό την προϋπόθεση ότι η αρμόδια αρχή του εν λόγω κράτους μέλους λαμβάνει κάθε μέτρο που κρίνει αναγκαίο ώστε να αποφευχθεί η διαφυγή του καταζητουμένου.

43 Στο πλαίσιο αυτό, όταν οι ενδιαφερόμενες αρχές συμφωνούν δεύτερη νέα ημερομηνία παραδόσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου, η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αποφασίσει τη συνέχιση της κρατήσεως του καταζητουμένου, σύμφωνα με το άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, μόνον καθόσον η διαδικασία παραδόσεως διεξήχθη με επαρκή επιμέλεια και, συνεπώς, η διάρκεια της κρατήσεως δεν είναι υπερβολική. Προκειμένου να διασφαλισθεί ότι έτσι έχουν τα πράγματα, η εν λόγω αρχή πρέπει να ελέγξει

συγκεκριμένα την επίμαχη κατάσταση, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψεις 58 και 59).

44 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να προσδιοριστεί εάν η δικαστική αρχή εκτελέσεως και η δικαστική αρχή εκδόσεως οφείλουν να συμφωνούν μεταξύ τους νέα ημερομηνία παραδόσεως, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη στην οποία η αντίσταση που κατ' επανάληψη προέβαλε ο καταζητούμενος εμπόδισε την παράδοσή του εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως.

45 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι υπάρχουν ορισμένες αποκλίσεις μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου όσον αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα της πρώτης περιόδου της εν λόγω διατάξεως.

46 Στο πλαίσιο αυτό, ενώ οι αποδόσεις της εν λόγω διατάξεως στην ελληνική, τη γαλλική, την ιταλική, την πορτογαλική, τη ρουμανική και τη φινλανδική γλώσσα εξαρτούν την εφαρμογή του ως άνω κανόνα από την αδυναμία παραδόσεως λόγω ανωτέρας βίας σε ένα από τα οικεία κράτη μέλη, άλλες γλωσσικές αποδόσεις της ίδιας διατάξεως, όπως αυτές στην ισπανική, την τσεχική, τη δανική, τη γερμανική, την αγγλική, την ολλανδική, την πολωνική, τη σλοβακική και τη σουηδική γλώσσα αναφέρονται μάλλον σε περιστάσεις που βρίσκονται εκτός του ελέγχου των οικείων κρατών μελών.

47 Ωστόσο, η ανάγκη ομοιόμορφης ερμηνείας διατάξεως του δικαίου της Ένωσης δεν επιτρέπει, σε περίπτωση αμφιβολίας, να λαμβάνεται μεμονωμένα υπόψη το γράμμα μιας διατάξεως, αλλά αντιθέτως επιβάλλει την ερμηνεία του γράμματος υπό το πρίσμα της αποδόσεώς του σε όλες τις γλώσσες (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 20ής Νοεμβρίου 2001, Jany κ.λπ., C-268/99, EU:C:2001:616, σκέψη 47, και της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, van Buggenhout και van de Mierop, C-251/12, EU:C:2013:566, σκέψεις 26 και 27).

48 Από την άποψη αυτή, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι οι όροι που χρησιμοποιούνται στο άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου προέρχονται από το άρθρο 11, παράγραφος 3, της συμβάσεως για την απλουστευμένη διαδικασία εκδόσεως.

49 Ενώ οι αποδόσεις της τελευταίας αυτής διατάξεως στην αγγλική και τη σουηδική γλώσσα αναφέρονταν σε περιστάσεις που βρίσκονται εκτός του ελέγχου των οικείων κρατών μελών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αποδόσεις στην ισπανική, τη δανική, τη γερμανική, την ελληνική, τη γαλλική, την ιταλική, την ολλανδική, την πορτογαλική και τη φινλανδική γλώσσα αναφέρονταν στην επέλευση γεγονότος ανωτέρας βίας.

50 Ομοίως, από την επεξηγηματική έκθεση σχετικά με την ως άνω σύμβαση, στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις της, προκύπτει ότι η φράση που χρησιμοποιείται στο άρθρο 11, παράγραφος 3, αυτής πρέπει να ερμηνεύεται στενά, νοούμενη ως αναφορά σε μια κατάσταση που δεν μπορούσε να έχει προβλεφθεί και της οποίας η επέλευση δεν μπορούσε να έχει αποφευχθεί. Η διευκρίνιση αυτή υποδηλώνει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη στην εν λόγω σύμβαση είχαν, εν τέλει, την πρόθεση να αναφερθούν στην έννοια της ανωτέρας βίας όπως αυτή συνήθως χρησιμοποιείται, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνεται από τον κατάλογο των παραδειγμάτων που αναφέρονται στην επεξηγηματική αυτή έκθεση.

51 Επιπροσθέτως, στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις της, η αιτιολογική έκθεση της πρότασης της Επιτροπής [COM(2001) 522 τελικό], η οποία κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως-πλαισίου, παραπέμπει στη σύμβαση για την απλουστευμένη διαδικασία εκδόσεως και αναπαράγει τις εξηγήσεις που περιέχονται στην εν λόγω επεξηγηματική έκθεση και οι οποίες μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως. Οι αποδόσεις της αιτιολογικής αυτής εκθέσεως στην ισπανική, τη

δανική, τη γερμανική, την αγγλική, την ολλανδική και τη σουηδική γλώσσα περιέχουν, μάλιστα, ρητή αναφορά στην έννοια της ανωτέρας βίας για να διευκρινίσουν το περιεχόμενο της έννοιας των περιστάσεων που βρίσκονται εκτός του ελέγχου των οικείων κρατών μελών.

52 Τα διάφορα αυτά στοιχεία συνηγορούν στο να γίνει δεκτό ότι η χρήση, σε ορισμένες γλωσσικές αποδόσεις, της τελευταίας αυτής έννοιας δεν υποδηλώνει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να καταστήσει εφαρμοστέο τον κανόνα του άρθρου 23, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου σε άλλες περιπτώσεις πέραν αυτών στις οποίες η παράδοση του καταζητουμένου προσώπου αποδεικνύεται αδύνατη λόγω ανωτέρας βίας σε ένα από τα κράτη μέλη.

53 Κατά πάγια νομολογία, διαμορφωθείσα στο πλαίσιο διαφόρων τομέων του δικαίου της Ένωσης, η έννοια της ανωτέρας βίας πρέπει να νοείται ως καλύπτουσα ξένες προς τον επικαλούμενο την ανωτέρα βία περιστάσεις, ασυνήθεις και απρόβλεπτες, οι συνέπειες των οποίων δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν παρά την επιδειχθείσα επιμέλεια (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Société Pipeline Méditerranée et Rhône, C-314/06, EU:C:2007:817, σκέψη 23, της 18ης Μαρτίου 2010, SGS Belgium κ.λπ., C-218/09, EU:C:2010:152, σκέψη 44, και της 18ης Ιουλίου 2013, Eurofit, C-99/12, EU:C:2013:487, σκέψη 31).

54 Εντούτοις, επίσης κατά πάγια νομολογία, δεδομένου ότι η έννοια της ανωτέρας βίας δεν έχει το ίδιο περιεχόμενο στα διάφορα πεδία εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, η σημασία της πρέπει να προσδιορίζεται ανάλογα με το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου προορίζεται να παραγάγει τα αποτελέσματά της (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Société Pipeline Méditerranée et Rhône, C-314/06, EU:C:2007:817, σκέψη 25, της 18ης Μαρτίου 2010, SGS Belgium κ.λπ., C-218/09, EU:C:2010:152, σκέψη 45, και της 18ης Ιουλίου 2013, Eurofit, C-99/12, EU:C:2013:487, σκέψη 32).

55 Επομένως, όσον αφορά την κατά το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου έννοια της ανωτέρας βίας, πρέπει να ληφθούν υπόψη η οικονομία και ο σκοπός της αποφάσεως-πλαισίου προκειμένου να ερμηνευθούν και να εφαρμοστούν τα στοιχεία που συνιστούν την ανωτέρα βία, όπως αυτά προκύπτουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Société Pipeline Méditerranée et Rhône, C-314/06, EU:C:2007:817, σκέψη 26).

56 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου συνιστά παρέκκλιση από τον κανόνα του άρθρου 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου. Επομένως, η κατά το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου έννοια της ανωτέρας βίας πρέπει να ερμηνεύεται στενά (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 2012, CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, σκέψεις 24 και 25, καθώς και της 18ης Ιουλίου 2013, Eurofit, C-99/12, EU:C:2013:487, σκέψη 37).

57 Επιπροσθέτως, από το γράμμα του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι η ανωτέρα βία μπορεί να δικαιολογήσει την παράταση της προθεσμίας παραδόσεως του καταζητουμένου μόνον κατά το μέτρο που η παράδοση του προσώπου αυτού εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας αποδεικνύεται «αδύνατη» εξαιτίας του λόγου αυτού ανωτέρας βίας. Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι η παράδοση του καταζητουμένου καθίσταται απλώς δυσχερέστερη δεν δύναται να δικαιολογήσει την εφαρμογή του κανόνα της πρώτης περιόδου της εν λόγω διατάξεως.

58 Στο πλαίσιο αυτό, είναι ασφαλώς προφανές ότι η αντίσταση που προβάλλει στην παράδοσή του ο καταζητούμενος μπορεί εγκύρως να θεωρηθεί ως περίσταση ασυνήθης και ξένη προς τις ενδιαφερόμενες αρχές.

59 Αντιθέτως, το γεγονός ότι ορισμένοι από τους καταζητουμένους προβάλλουν αντίσταση στην παράδοσή τους δεν μπορεί, καταρχήν, να θεωρηθεί ως απρόβλεπτη περίσταση.

60 Κατά μείζονα λόγο, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη στην οποία ο καταζητούμενος προέβαλε ήδη αντίσταση σε μια πρώτη απόπειρα παραδόσεως, το γεγονός ότι αυτός προβάλλει επίσης αντίσταση σε μια δεύτερη απόπειρα παραδόσεως δεν μπορεί κανονικά να θεωρηθεί ως απρόβλεπτο. Το ίδιο ισχύει, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 71 των προτάσεών του, όσον αφορά την άρνηση του πιλότου αεροσκάφους να επιτρέψει την επιβίβαση σε αυτό επιβάτη ο οποίος επιδεικνύει βίαιη συμπεριφορά.

61 Όσον αφορά την προϋπόθεση κατά την οποία μια περίσταση συνιστά ανωτέρα βία μόνον στην περίπτωση που οι συνέπειές της δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν παρά την επιδειχθείσα επιμέλεια, υπενθυμίζεται ότι οι ενδιαφερόμενες αρχές διαθέτουν μέσα τα οποία τους επιτρέπουν, συνήθως, να κάμψουν την αντίσταση που προβάλλει ο καταζητούμενος.

62 Συνεπώς, δεν αποκλείεται οι ως άνω αρχές, προκειμένου να αντιμετωπίσουν την αντίσταση που προβάλλει ο καταζητούμενος, να καταφύγουν στη χρήση ορισμένων μέτρων καταναγκασμού, υπό τους όρους που καθορίζονται από το εθνικό δίκαιο και σύμφωνα με τα θεμελιώδη δικαιώματα του εν λόγω προσώπου.

63 Είναι επίσης δυνατό, γενικά, να εξετασθεί το ενδεχόμενο προσφυγής σε μέσα μεταφοράς των οποίων η χρήση δεν μπορεί να παρεμποδισθεί αποτελεσματικά από την αντίσταση του καταζητουμένου. Εξάλλου από την απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου προκύπτει ότι μια τέτοια λύση προτάθηκε, τελικά, από τις ενδιαφερόμενες αρχές στην υπόθεση της κύριας δίκης.

64 Παρά ταύτα, δεν μπορεί να αποκλεισθεί εντελώς το ενδεχόμενο, λόγω εξαιρετικών περιστάσεων, η αντίσταση του καταζητουμένου στην παράδοσή του να μην ήταν αντικειμενικά δυνατό να προβλεφθεί από τις ενδιαφερόμενες αρχές και οι συνέπειες της αντιστάσεως αυτής όσον αφορά την παράδοσή του να μην μπορούσαν να αποφευχθούν, παρά την επιμέλεια που επέδειξαν οι εν λόγω αρχές. Στην περίπτωση αυτή, ο κανόνας του άρθρου 23, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου θα είχε εφαρμογή.

65 Κατά συνέπεια, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν, στην υπόθεση της κύριας δίκης, αποδείχθηκε η ύπαρξη τέτοιων περιστάσεων.

66 Εξάλλου, στο μέτρο που είναι πιθανό το αιτούν δικαστήριο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αντίσταση την οποία κατ' επανάληψη προέβαλε ο καταζητούμενος στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «ανωτέρα βία», κατά την έννοια του άρθρου 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου, πρέπει να διαπιστωθεί εάν το συμπέρασμα αυτό συνεπάγεται ότι η αρχή εκτελέσεως και η αρχή εκδόσεως δεν υποχρεούνται πλέον να συμφωνήσουν νέα ημερομηνία παραδόσεως, λόγω της παρόδου των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου.

67 Καίτοι το άρθρο 15, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει ρητώς ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως αποφασίζει εντός των προθεσμιών που καθορίζονται στην απόφαση-πλαίσιο για την παράδοση του προσώπου, από το γράμμα της διατάξεως αυτής δεν προκύπτει σαφώς αν η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να συνεχιστεί μετά την πάροδο των προθεσμιών αυτών και, ειδικότερα, αν η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να προχωρήσει στην παράδοση μετά την πάροδο των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου και αν οφείλει, προς τούτο, να συμφωνήσει νέα ημερομηνία παραδόσεως με τη δικαστική αρχή εκδόσεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 34).

68 Συναφώς, επισημαίνεται ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, η οποία αποτελεί τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας, συνεπάγεται, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 36).

69 Συνεπώς, λαμβανομένου υπόψη, αφενός, του κεντρικού χαρακτήρα της υποχρεώσεως εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στο θεσπισθέν με την απόφαση-πλαίσιο σύστημα και, αφετέρου, της μη υπάρξεως ουδενός σαφούς στοιχείου στην απόφαση αυτή ως προς τον περιορισμό της χρονικής ισχύος της υποχρεώσεως αυτής, ο κανόνας που τίθεται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου δεν έχει την έννοια ότι επάγεται ότι, μετά την πάροδο των τασσομένων στο άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου προθεσμιών, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί πλέον να συμφωνήσει νέα ημερομηνία παραδόσεως με τη δικαστική αρχή εκδόσεως ή ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως δεν υποχρεούται πλέον να συνεχίσει τη διαδικασία εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 37).

70 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αν και ο νομοθέτης της Ένωσης διευκρίνισε ρητώς, στο άρθρο 23, παράγραφος 5, της αποφάσεως-πλαισίου, ότι η παρέλευση των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 23, παράγραφοι 2 έως 4, αυτής συνεπαγόταν την απόλυση του καταζητουμένου εάν αυτός εξακολουθούσε να κρατείται, πάντως δεν όρισε ότι η παρέλευση των προθεσμιών αυτών είχε οποιοδήποτε άλλη συνέπεια και, ιδίως, δεν προέβλεψε ότι στερούσε τις αρμόδιες αρχές από τη δυνατότητα να συμφωνούν νέα ημερομηνία παραδόσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου ή ότι απάλλασσε το κράτος μέλος εκτελέσεως από την υποχρέωση να εκτελέσει ένα ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 38).

71 Εξάλλου, ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 1, και του άρθρου 23 της αποφάσεως-πλαισίου υπό την έννοια ότι, μετά την πάροδο των προθεσμιών του άρθρου 23 της αποφάσεως-πλαισίου, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν υποχρεούται πλέον να προβεί σε παράδοση του καταζητουμένου ούτε να συμφωνήσει, προς τούτο, με τη δικαστική αρχή εκδόσεως νέα ημερομηνία παραδόσεως ενδέχεται να δυσχεράνει την επίτευξη του σκοπού της επιταχύνσεως και απλουστεύσεως της δικαστικής συνεργασίας τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, καθόσον η ερμηνεία αυτή μπορεί, μεταξύ άλλων, να υποχρεώσει το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος να εκδώσει δεύτερο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προκειμένου να καταστεί δυνατή η διεξαγωγή νέας διαδικασίας παραδόσεως εντός των προβλεπομένων στην απόφαση-πλαίσιο προθεσμιών (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 40).

72 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η πάροδος και μόνον των προβλεπομένων στο άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου προθεσμιών δεν απαλλάσσει το κράτος μέλος εκτελέσεως από την υποχρέωσή του να συνεχίσει τη διαδικασία εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και να προβεί στην παράδοση του καταζητουμένου, προς τον σκοπό δε αυτό οι ενδιαφερόμενες αρχές οφείλουν να συμφωνήσουν νέα ημερομηνία παραδόσεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 42).

73 Ως εκ τούτου, σε μια τέτοια περίπτωση, από το άρθρο 23, παράγραφος 5, της αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι, λόγω της παρόδου των προθεσμιών που καθορίζονται στο άρθρο αυτό, θα πρέπει να διατάσσεται η απόλυση του καταζητουμένου, εάν εξακολουθεί να κρατείται.

74 Κατόπιν των ανωτέρω, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

— Το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η δικαστική αρχή εκτελέσεως και η δικαστική αρχή εκδόσεως συμφωνούν μεταξύ τους, δυνάμει της διατάξεως αυτής, νέα ημερομηνία παραδόσεως, όταν η παράδοση του καταζητουμένου εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως αποδεικνύεται αδύνατη λόγω της αντιστάσεως που κατ' επανάληψη προέβαλε το πρόσωπο αυτό, εφόσον, λόγω εξαιρετικών περιστάσεων, δεν κατέστη δυνατό η αντίσταση αυτή να προβλεφθεί από τις αρμόδιες αρχές και οι συνέπειές της όσον αφορά την παράδοση να αποφευχθούν, παρά την επιμέλεια που επέδειξαν οι εν λόγω αρχές, γεγονός που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

— Το άρθρο 15, παράγραφος 1, και το άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου έχουν την έννοια ότι οι αρχές αυτές υποχρεούνται να συμφωνήσουν νέα ημερομηνία παραδόσεως σε περίπτωση παρόδου των προθεσμιών που καθορίζονται στο εν λόγω άρθρο 23.

Επί των δικαστικών εξόδων

75 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 23, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η δικαστική αρχή εκτελέσεως και η δικαστική αρχή εκδόσεως συμφωνούν μεταξύ τους, δυνάμει της διατάξεως αυτής, νέα ημερομηνία παραδόσεως, όταν η παράδοση του καταζητουμένου εντός προθεσμίας δέκα ημερών μετά από μια πρώτη νέα ημερομηνία παραδόσεως συμφωνηθείσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως αποδεικνύεται αδύνατη λόγω της αντιστάσεως που κατ' επανάληψη προέβαλε το πρόσωπο αυτό, εφόσον, λόγω εξαιρετικών περιστάσεων, δεν κατέστη δυνατό η αντίσταση αυτή να προβλεφθεί από τις αρμόδιες αρχές και οι συνέπειές της όσον αφορά την παράδοση να αποφευχθούν, παρά την επιμέλεια που επέδειξαν οι εν λόγω αρχές, γεγονός που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Το άρθρο 15, παράγραφος 1, και το άρθρο 23 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε από την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, έχουν την έννοια ότι οι αρχές αυτές υποχρεούνται να συμφωνήσουν νέα ημερομηνία παραδόσεως σε περίπτωση παρόδου των προθεσμιών που καθορίζονται στο εν λόγω άρθρο 23.

(υπογραφές)